

« en av Sveriges aller beste og mest spennende krimforfattere » Elin Brend Bjørhei, VG

ANDERS DE LA MOTTE GLASSMANNEN

PROLOG

EN AV SVERIGES ALLER BESTE KRIMFORFATTERE

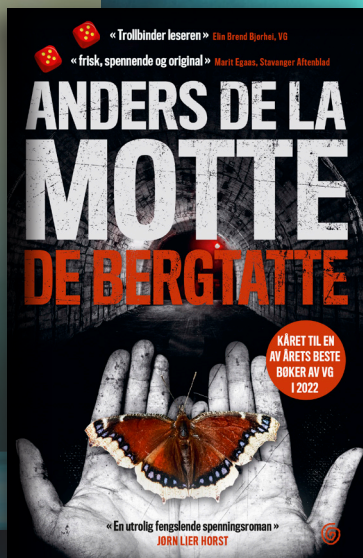
I oktober lanseres andre bok i den nye krimserien til

ANDERS DE LA MOTTE

Her får du den spennende prologen til *Glassmannen!*

« en av Sveriges aller beste og mest spennende krimforfattere » Elin Brend Bjørhei, VG

ANDERS DE LA MOTTE GLASSMANNEN

«Trollbinder leseren»

ELIN BREND BJØRHEI, VG

PROLOG

Vinteren 2019

«Hva faen var det?»

Noe skraper illevarslende mot bunnen i plasteika og får Elis til å begynne å plaske med årene.

Han og Nick har rodd i nesten en halvtime, mer eller mindre i bekmørke, og den plutselige lyden skremmer ham.

«Helvete! Lekker det inn vann?» gisper han da han har klart å bakke eika noen meter i det svarte vannet. Pusten står som en dampsky fra munnen på ham før den oppslukes av den kalde natteluften.

«Nei», sier Nick som sitter i baugen. «Det skal ganske mye til før det går høl på en sånn plastbalje.»

Han løfter kikkerten igjen og speider ut i mørket foran dem. Elis er ikke fornøyd med svaret.

«Jeg sa jo at vi skulle ta med oss flytevester», freser han. «Det er midt på vinteren, vannet er jo iskaldt, for faen. Ikke sjangs for at vi kan svømme tilbake.»

Han gjør et kast med hodet over skulderen. Langt der borte i mørket i strandkanten synes fremdeles lykten på speiderhytta der de har stjålet eika. Ett av få lyspunkter blant skogskrentene som omgir innsjøen.

«Skal vi snu? Prøve i dagslys i stedet?»

Akkurat idet Elis har avsluttet setningen, deler skydekket seg. Fullmånen titter fram og forvandler innsjøens svarte vann til flytende glass.

«Se», utbryter Nick ivrig. «Vi er snart fremme. Sjakttårnet og observatoriet er tydelige å se.»

Han peker mot øya som rager opp et stykke foran baugen. En tåkebanke henger langs strandkanten, men i det svake månelysset avtegner en kuppelformet silhuett seg like over tretoppene.

Elis hutrer. Det skyldes antagelig nattekulden og den fuktige luften, men han er ikke helt sikker. En følelse av ubehag har fulgt ham helt siden de skjøv eika ut fra speiderbrygga.

Han skotter inn mot land igjen.

Det er langt dit, altfor langt.

Han skyver lua et stykke opp og tørker seg i pannen med jakkeermet. De er begge svartkledd og har på seg hansker, støvler og hardt rullede kommandoluer.

Urbexuniformene, som de kaller dem.

Nick senker kikkerten og kaster et blick på armbåndsuret.

«Det er snart midnatt. Sving til venstre og ro langs øya, så holder jeg utkikk etter flere steiner», beordrer han. «Kaia skal ligge på sørsiden.»

Elis begynner motvillig å ro igjen. Gnissingen fra tollegangene blandes med plaskingen fra vannet.

Etter hvert som de følger øya, trer flere detaljer fram fra tåken. Krypgranene i vannkanten balanserer på en taggete matte av skarpe steiner som fortsetter et godt stykke ut i vannet, der større steinblokker stikker opp som truende rovdyrtenner bare noen meter fra plasteikas skrog.

Elis ror forsiktig, slipper ikke steinblokkene med øynene annet enn for nå og da å kaste et blick mot lykten ved speiderhytta.

Nick later til å forstå at det er nødvendig å lette stemningen litt.

«Tror du disse to UFO-tullingene som ga oss kartet sitter hjemme i rekkehuset og ser på alienporno nå?» sier han over skulderen. «Kler seg ut som romvesener og kjører litt rollespill?»

Elis kan ikke la være å smile litt.

«Sikkert», sier han. «Jeg skjønner fortsatt ikke hvordan du fikk dem til å hjelpe oss.»

«Å, det var enkelt», flirer Nick. «Jeg overbeviste dem om at jeg også trodde på hele den historien med UFO-Gunnar Irving, den flyvende tallerkenen og romvesenet. Og så ga jeg dem boken til Martin Hill og skrev *the truth is out there* i den. De holdt på å tisse på seg av opphisselse.»

Elis ler, humøret lysner litt.

«Der er kaia», peker Nick.

Ut av tåka trer en sprukken betongbrygge fram. Helt i enden henger et bulkete skilt på skrå. Månelyset gjør det bare så vidt leselig.

«*Rasfare. Adgang forbudt*», sier Nick. «Da er vi kommet til riktig sted.»

De fortøyer båten til en rusten stige, hekter på seg ryggsekkene og klatrer opp. Elis snur seg mot fastlandet.

Også sørsiden av innsjøen er for det meste skogkledd og mørk. Men på en odde rett over vannet står en stor, slottslignende bygning med dempet fasadebelysning.

«Hvor langt tror du det er over til Stjärneholm?» spør Elis.

«Fem–seks hundre meter, kanskje», svarer Nick. «Betydelig nærmere enn fra speiderhytta. Men du trenger ikke bekymre deg, familien Irving ser ikke i denne retningen. De har nok å gjøre med å glane etter flyvende tallerkener.»

Han slår sveipende ut med hånden mot nattehimmelen før han snur seg og går inn mot land.

Elis blir stående i noen sekunder. Han hutrer til igjen, hvis det ikke faktisk er et grøss. Ubehagsfølelsen vil ikke helt slippe taket.

Der brygga går over i land, står et vaklevorent skjul uten dør. Nick stanser, bretter ut et håndtegnet kart og prøver å orientere seg i tåken og det svake lyset.

«Hitover!» peker Nick og går enda et titall meter langs skogkanten. «Her er den gamle gruveveien!»

Knapt synlig mellom noen granlegger går to nesten helt gjengrodde hjulspor. Elis og Nick venter med å tenne hodelyktene til de er kommet utenfor synsvidde fra vannet.

Tåken er tettere i skogen, gjør lyskjeglen fra lykten kort og melkeaktig.

Bakken er dekket av mose og bregnekratt. Her og der brutt opp av vindfall eller søkk etter setninger i bakken. Overalt stikker skjeve steintenner opp, på samme måte som i vannet.

«Nifst», mumler Elis for seg selv, uten helt å vite hvorfor. Han er ikke mørkredd til vanlig, men det er noe med både øya og skogen som får det til å krype i ham.

Nick virker helt uberørt. Han stanser og lyser på en stor steinblokk rett ved veien. Steinen er lys og finkornet og glitrer svakt.

«Ryolitt», sier han tilfreds og klapper på steinblokken. «Blockön er et av få steder i hele Skandinavia der denne bergarten finnes. Og se der!»

Nick peker på en innrissing i steinen.

«*GUK 2009*», leser Elis.

«Göingebygdens UFO-klubb», gliser Nick. «Til og med navnet er dustete. Men da vet vi i det minste at de snakket sant.»

Nick tar fram multiverktøyet sitt og velger en skarp meisel.

URBEX 2019, risser han inn.

«Sånn, da har vi fastslått at vi er kommet minst like langt.»

De fortsetter langs hjulsporene. Skogen strekker seg så langt inn over veien at de flere steder må skyve greiner til side for å kunne ta seg fram.

Et sted har veien sunket sammen i en nesten meterdyp senkning.

«Gruveras», sier Nick. «Hela øya er som en sveitserost. Gangene er fylt med vann og kan sige sammen når som helst. Drukne oss akkurat som de stakkarene i 1965.»

Han ler, men Elis synes ikke det er særlig morsomt. Tanken på hulrommene og det svarte vannet under føttene hans er ubehagelig. Etter et par hundre meter dukker noe stort opp i utkanten av lyskjeglene deres. En høy, brunflekkeete stålport der grått lav henger lik enorme edderkoppnett mellom nettingmaskene.

Over porten rager en metallbue med rustne bokstaver.

STJÅRNGRUVAN

Lenger nede, på hver side av den grove kjettingen som holder porten låst, henger to skilt. Det første er identisk med det nede på brygga. *Rasfare. Adgang forbudt!*

Det andre skiltet inneholder bare ett eneste ord.

FARE!

Nick er allerede fremme og kjenner på kjettingen.

«Sitter bom fast», konstaterer han. «Og vi er vel ikke veldig sugne på å klatre i det stivkrampestativet, eller hva sier du?»

Han lyser oppover med hodelykten. Porten og gjerdet ved siden av den er sikkert fire meter høye. Øverst sitter det et Y-formet overheng fullt av rusten piggråd.

«Men takket være UFO-kameratene våre har vi en bakdør.»

Nick ser på kartet igjen og begynner å følge gjerdet mot venstre.

Elis blir stående med blikket fremdeles festet på porten. Han har sett mengdevis av varselskilt før og aldri brydd seg om dem. Men det er noe ved akkurat dette som gjør ham urolig.

Rusten, skrifttypen, den bleknende gule fargen. Eller kanskje bare det korte budskapet.

FARE!

Han svelger uvilkårlig.

«Hva faen venter du på», hveser Nick over skulderen. «Kom igjen, nå!»

Elis flytter motvillig blikket fra skiltet og følger etter vennen.

Snart stanser Nick ved et stort buskas som har grodd rett gjennom gjerdet. Han kikker på kartet en siste gang, huker seg ned og trenger seg midt inn i krattet.

«Her er det!» Han skyver noen greiner til side og åpenbarer en viltrenne under gjerdet.

Renna er grunn, og de må først lirke ryggsekkene igjennom før de selv kan åle seg under gjerdet.

«Faen», peser Nick da de har kommet seg ut av buskaset på den andre siden og børster jord og vissent løv av buksene.

«Det overrasker meg at de to feite UFO-typene klarte dette. Men på den annen side er det jo ti år siden de var her, så de var kanskje smidigere da.»

Elis hører ikke etter. Han er fullt opptatt med å lyse urolig rundt seg med hodelykten. Til tross for spenningen vil ikke uroen slippe taket i ham. Området innenfor gjerdet har en annen vegetasjon. Ikke granskog, men selsådde bjørker med stammer som skimrer spøkelsesaktig bleke. I tåken bortenfor bjørkene anes gruvebygningene som store, ruvende skygger.

«Sånn ja», sier Nick ivrig. «Er du klar for en tidsreise tilbake til 1965?»

Elis svarer ikke.

Fjorårgresset på bakken går mer og mer over i bare flekker av betong og knust stein jo nærmere bygningene de kommer, til landskapet åpner seg i en gårdsplass mellom to dystre bygninger.

Den til høyre er dobbelt så stor. Saltaket og veggene er av rustflekkeete bølgeblikkplater. Høyt oppe langs takkanten går en rad liggende fabrikkvinduer.

Nick retter lyskjeglen mot dem.

«Ser du, vinduene er hele. Og ikke noe tagging heller.»

Elis vet at det er gode nyheter, at det betyr at få – eller ingen – andre mennesker har vært her på veldig lenge. Likevel har han vanskelig for å oppby det rette nivået av iver. De befinner seg midt på en øde øy, midt i en iskald, mørk innsjø, og ingen

vet at de er der. Dessuten er hele øya underminert av vannfylte gruveganger som når som helst kan rase sammen.

Han kikker på mobilen. Én enslig stakkars flimrende signalsøyle som ikke setter ham i bedre humør.

«Ræva dekning, eller?» sier Nick. «UFO-tullingene hadde en teori om at det kunne skyldes at romvesenene forstyrret radiobølgene. De ble helt blanke i øynene bare av å snakke om det. Men jeg hørte med en kompis i Telia, og ifølge ham er det så enkelt som at innsjøen ligger i bunnen av et dypt krater og at mobilsignalene har vanskelig for å nå ned hit. *So much for Arkiv fucking X.*»

Han begynner å gå langs fabrikkbygningen. Elis stikker bort telefonen og følger etter.

Månen titter fram igjen, og ut av tåken og mørket ved gårdsplassens bortre kortsider ser han et stort, dystert betongtårn rage i været.

Tårnet er sikkert femten–tjue meter høyt. Sidene er åpne, man kan se rett gjennom de tre etasjene.

«Sjakttårnet», sier Nick mens han lar lyset sveipe over den dystre bygningen. «Og oppe på toppen der kom vognene opp fra graven.»

Bortenfor heishjulet, på tårnets flate tak, kan man ane den mørke kuppelen som de hadde sett ute fra vannet.

«Bernhard Irvings observatorium», mumler Elis. Endelig melder den rette spenningsfølelsen seg. Blåser bort alt ubehag.

«Akkurat», smiler Nick. «Stedet der kjempevesenet med de røde øynene landet.»

Det knaser under føttene deres da de går nærmere, og da Elis lyser på bakken, oppdager han at steinen er blandet med svart, knust glass.

Nick går inn under sjakttårnet og utforsker det nærmere.

«Solide saker», sier han mens han lyser på de seks betong-søylene som tårnet hviler på. «Det kommer til å stå i hundre år til.»

Han stanser ved en moseflekkete plate på bakken.

«Og her er gruvesjakten. Lokket til underverdenen.»

«Mm», mumler Elis.

Han er fullt opptatt med å lete etter en måte å komme seg opp i tårnet på. Det er sikkert sju-åtte meter fra bakken opp til den første etasjen. En ståltrapp går i sikksakk langs venstre side av tårnet, men seksjonen ned fra første etasje mangler.

«Trappen er kappet», sier han. «Akkurat som UFO-tullingene sa.»

«Da er det jammen flaks at vi ikke lar oss stoppe av en kappet trapp.» Nick klapper på ryggsekken til Elis. «Men før vi tar fram sakene, har jeg en annen idé. Se!» Han peker med lyskjeglen. Fra sjakttårnets midtre etasje går en skrånende gangbru bort til fabrikkbygningen, der den lander ved en takkuppel med en treluke.

«Det var sikkert der gruvevognene rullet inn etter at de kom opp med heisen. Steinknuseren må være der inne, og kanskje en trapp som ikke er kappet. Mye lettere enn å dingle i et jøvla tau, ikke sant?»

Elis kan bare være enig. Han er sikkert femten kilo tyngre enn Nick og unngår helst enhver form for klatring.

Porten inn til fabrikkbygningen er lukket og låst. Men da Elis rykker i håndtaket, knirker det betenkelig i dørkarmen. De ser på hverandre.

Nick tar av seg ryggsekken og finner fram et kubein. Det er et regelbrudd, det vet de begge to. Urban Explorers skal ikke bryte seg inn. Men dette er et spesialtilfelle. *Once in a lifetime.*

Døren gir etter nesten med det samme. Fyker opp med et kort smell så fort Nick har lagt litt tyngde bak kubeinet.

Innenfor venter en stor, mørk industrihall som lukter steinstøv, olje og duemøkk.

Midt i hallen står en stor knusemaskin som strekker seg nesten hele veien opp til taket. Rett ved siden av fører en smal kjellertrapp ned til en lukket dør. Normalt ville de begynt der. Kommet seg så langt ned i bygningen som mulig for så å jobbe seg metodisk oppover.

Men akkurat i natt gjelder ikke de vanlige reglene.

De retter lyktene mot taket. Der oppe, støttet av trestolper, går gangbrua de har sett fra utsiden.

«Bingo!» Nick lyser mot en tretrapp rett nedenfor porten.

En plutselig lyd får dem til å rykke til. Noe levende fyker opp øverst i trappen, kaster seg med klaprende vinger ut i fabrikklokalet og forsvinner i mørket.

«Duer», sukker Elis lettet. «En blir like redd hver jævla gang.»

«En av oss i hvert fall», flirer Nick. «Du virker uvanlig lettskremt i natt. Er du redd for romvesener med lysende øyne?»

«Gi faen», mumler Elis.

Nick tar teten oppover den knirkende trappen.

Luken oppe i takkuppelen viser seg å være enkel å åpne. Gangbroen over til tårnet er omtrent fem meter lang og er i virkeligheten et stykke smalsporet jernbane som heller ganske kraftig over mot fabrikkbygningen. Mellom de to bjelkene går det tverribber av metall som får hele konstruksjonen til å minne om en grov stige.

Nick setter prøvende foten på den første tverribben før han bøyer seg forover, griper en skinne i hver hånd og begynner å klatre oppover. Elis iakttar de smidige bevegelsene hans med misunnelse.

«Lett som en plett!» konstaterer Nick da han er kommet over til tårnet. «Din tur!»

Elis kopierer Nicks klatreteknikk. Han prøver å la være å se ned. Ikke fordi han har høydeskrekk, men følelsen av å krabbe

oppover en seksti år gammel metallkonstruksjon er ubehagelig nok uten å vite nøyaktig hvor langt man risikerer å falle. Særlig siden bakken under ham er dekket med knust glass. Akkurat idet han når fram til tårnet, gir metallet fra seg et piskesmell som gjenlyder mellom bygningene og får hjertet hans til å slå noen hektiske dobbeltslag.

Elis tørker vekk svetten, som til tross for kulden har piplet fram under lua. De befinner seg på sjakttårnets andre og midtre etasje. Nøyaktig som ventet fortsetter skinnegangen fram til det store hullet midt i gulvet, der heisen kom opp med de fullastede gruvevognene.

Nick har allerede gått forbi hullet og er borte ved den utvendige trappen. Elis følger etter. De er ganske høyt oppe nå, minst ti meter.

Over dem fortsetter trappen i sikksakk helt opp til taket. Nicks ivrige fottrinn mot stålristene får den til å vibrere. Elis løper bort og slutter seg til ham.

De kommer opp på takets ene langside og går ut og stiller seg midt på taket. Til høyre henger det enorme heishjulet igjen, til venstre ruver observatoriets mørke kuppel.

«Bernhards observatorium.» Nick er nesten høytidelig i tonen.

«Lett å skjønne hvorfor han bygde det her oppe», sier Elis og peker ut over tretoppene. «Det er jo utsikt over hele innsjøen.»

De befinner seg over tåkebanken, som har bredt seg ut over det svarte vannet. Bortenfor innsjøen strekker de skogkledde skråningene seg, like høye og bratte i alle retninger.

«Som å stå midt i en trakt. Og se oppover. Wow!»

Gjennom glipene i skydekket synes fullmånen og stjernehimmlen. Himmellegemene virker klarere, mer lyssterke.

«Kantene på krateret skjærmer for alt lys», sier Nick. «Til og med Stjärneholm er dimmet ned.»

Elis snur seg og følger blikket hans. Godset på den andre siden av vannet er tydelig å se, men utebelysningen er uvanlig sparsom for en bygning av den størrelsen. Han retter blikket mot observatoriet igjen.

«Faen meg litt av et sted.»

«Jeg sa jo at det ville være verdt det.» Nick dunker ham i ryggen. «Kom nå, så sjekker vi hvordan det ser ut inne.»

Observatoriets nedre del er av betong, selve kuppelen er kledd med avskallende rustflekkt bølgeblikk. Rett foran seg har de en vanlig ytterdør.

Nick presser kubeinet inn i dørsprekken, så nær låsen som mulig. Det knaker i døren inn til kuppelen, men den gir ikke etter. Han tar spenntak med foten mot veggen og prøver igjen, men med samme resultat.

«Vent, så prøver jeg», sier Elis. Han setter foten mot veggen på samme måte som Nick nettopp gjorde og legger hele sin tyngde mot kubeinskiftet. Døren fyker opp med et dumpt smell som får ham til å ramle bakover.

Da han har stablet seg opp igjen, er Nick allerede inne i observatoriet.

«Fy faen!» utbryter han. «Kom inn og se på dette!»

Innsiden av kuppelen består av svartmalt tre. En plattform på gulvet sladrer om hvor teleskopet en gang har stått.

Men det er noe annet der inne som har tiltrukket seg Nicks oppmerksomhet. Langs nesten hele innsiden av kuppelen går en hylle dekket av forskjellige gjenstander. Bøker, gulnede tidsskrifter, noen umake kaffekopper, mørke glassbeholdere med uklart grumsete innhold.

På en betydelig nifsere seksjon av hylla er en mengde plasthoder i forskjellige størrelser stilt opp på rekke. Leketøydukker, actionfigurer, til og med et hode fra en utstillingsdukke. Øynehulene deres gaper tomme. Stirrer blindt ut i det mørke rommet.

Elis grøsser.

«Se her!»

Nick lyser opp i taket.

Først nå ser Elis at det sitter gjenstander festet på innsiden av kuppelen.

Blå, brune, store, små.

Papir, plast, glass. Klippet ut av aviser og blader, pirket ut av leker og dukkehoder.

Han grøsser igjen, ordentlig denne gangen.

Taket er fullt av øyne.

Hundrevis av øyne.

«Hva faen er dette for noe ...?» sier Nick.

Elis svarer ikke. En ny følelse har begynt å svulle i ham. Vokser seg større for hvert åndedrag og forsterkes av øynene som iakttar dem oppe fra taket.

«Se på denne.»

Nick lyser på en grønn lekealien med utstikkende fjærantenner. Han knipser til den med pekefingeren, slik at antennene begynner å gynges.

«Skal vi ta den med til UFO-tullingene som takk for hjelpen?»

«Ikke rør den», sier Elis.

Nick ler høyt.

«Hvorfor ikke?»

Elis har ikke noe godt svar. Følelsen fortsetter å vokse.

Nick tar opp kameraet av ryggsekken og begynner å knipse bilder i rask rekkefølge.

Lyset fra den sterke blitsen spretter rundt i kuppelen. Reflekteres av glasset, metallet og plasten i rommet. Av øynene i taket.

Blits.

Mørke.

Blits.

Mørke.

Som om øynene oppe i taket blunket.

Rørte seg.

Iakttok dem.

Elis blir iskald.

Den voksende følelsen er med ett blitt forvandlet til en visshet.

Dette stedet er ikke glemt. Det er ingen forlatt ruin.

Noen eier dette stedet. Noen som har samlet på viktige gjenstander og arrangert dem omsorgsfullt dem. Bygd seg en liten helligdom inne i kuppelen hvis betydning han ikke forstår. Men ett er Elis sikker på.

Her og nå, på dette stedet, er ikke han og Nick urban explorers.

De er inntrengere.

Han tenker på skiltet på porten igjen.

FARE!

Deretter på gjerdet med piggrådoverheng både utover og innover. Tilsynelatende for å holde uvedkommende ute. Men kanskje like mye for å holde andre inne.

«Vi må vekk herfra», mumler han.

«Ikke før jeg er ferdig med å ta bilder.»

Nick fortsetter å fyre løs med blitsen. Beveger seg så ivrig at han kommer borti hyllerekken, slik at en av de mørke glassbeholderne faller ned og går i knas med et høyt smell.

Innholdet, en væske som lukter skarpt av alkohol, flyter utover gulvet. I væsken ligger noe som ser ut som små, hvite kuler.

Elis rygger forskrekket unna.

Øyne i forskjellige størrelser triller utover gulvet.

Ikke fra dukker eller leketøy. Disse kommer fra skapninger som en gang har vært levende.

Elis og Nick blir stående noen sekunder med hodelyktene rettet mot gulvet.

«Hva faen ...», sier Nick. «Er det dyreøyne, tror du?»

Iveren er forsvunnet fra stemmen hans og erstattet med noe helt annet. Usikkerhet, redsel.

«Vi må vekk herfra», sier Elis. «Nå med én gang.»

Denne gangen hører Nick på ham.

Utenfor har skylaget nesten helt dekket nattehimmelen, og månelysen blir stadig svakere. De småløper mot trappen.

Halvveis fremme hører de en velkjent lyd gjennom mørket.

Klaprende vinger som gjenlyder nede i fabrikkkloaket.

«Duene», sier Nick. «De må ha blitt skremt av et eller annet.»

De småløper bort til kanten av sjakttårnet. Derfra kan de se inn gjennom den åpne takporten.

Et rødt skjær lyser nede i fabrikk. Det beveger seg raskt i deres retning, forsvinner av syne, for deretter å avløses av knirking i den gamle tretrappen.

«Det kommer noen», hvisker Nick.

De slukker hodelyktene og løper mot ståltrappen.

«Tauet», sier Elis. «Vi kan heise oss ned fra der den er kappet.»

Han venter ikke på svar, styrter bare nedover. Vrenger samtidig av seg ryggsekken for å få tak i tauet og klatrekroken.

Månelysen forsvinner helt og legger trappen i mørke. Elis er nær ved å bomme på det siste trinnet. I siste øyeblikk får han tak i rekkverket og redder seg selv fra å styrte rett ut i intet.

Han fanger opp Nick som kommer rett etter, gir ham tegn til å være stille.

Lyden av syngende metall er tydelig å høre over den hivende pusten deres. Piskesmell som kastes fram og tilbake mellom bygningene. Noen er på vei oppover løpebroen. Noen som er betydelig større og tyngre enn dem.

«Fort deg», freser Nick.

De samarbeider om å feste klatrekroken i rekkverket. Elis griper rundt tauet med begge hender, glir baklengs over det siste trinnet og videre ut i mørket. Over seg ser han føttene til Nick gjennom stålristen i det siste trappetrinnet.

«Kom igjen!» hveser han, men Nick rører seg ikke. «Kom igjen, Nick!» gjentar Elis, samtidig som han glir ned et stykke

til. Han kjenner en bevegelse i tauet. En vibrasjon som vokser seg sterkere. Tunge skritt nedover trappen.

«Nick!» roper han, men vennen synes å ha frosset til is. Han står vendt mot trappen, der skrittene kommer stadig nærmere.

Elis glir enda et stykke ned.

«Nick!»

Han forstummer da han gjennom stålgetteret skimter en kjempemessig silhuett som langsomt nærmer seg. Rundt skikkelsens hode svever et rødt skjær.

Hjertet stanser i Elis. En enorm, svart skikkelse med røde øyne, akkurat som UFO-legenden. Han snapper etter pusten.

Skrittene fortsetter.

Dunk

Dunk

Dunk

Skriket kommer så uventet at Elis er nær ved å pisse på seg, men samtidig setter det fart i hjertet hans igjen.

Det er Nick som skriker, vræler høyt av skrekk.

Som fortsetter å skrike selv om luften i lungene hans burde ta slutt.

Så stilner skriket brått, avløses av en nifs knaselyd.

Elis ser at føttene til Nick forsvinner fra trappetrinnet. Skottuppene svever en desimeter oppe, som om vesenet har løftet ham rett opp i luften.

Noe vått og varmt drypper ned gjennom stålristen, treffer Elis i ansiktet og tvinger ham til å blunke.

Blod.

Nicks blod.

Da Elis åpner øynene, ser han Nicks kropp seile forbi gjennom luften bare noen desimeter unna. Sekundet etter treffer han bakken med et dumpt smell.

Elis retter blikket opp gjennom stålristen.

Skapningen står der oppe og stirrer ned på ham. Ansiktet ligger i mørke, der øynene burde sitte, er det bare to store, røde kuler.

Elis er lamslått av skrekk.

Skapningen tar tak i klatrekroken og løfter tauet løs, tilsynelatende uten den minste anstrengelse. Holder Elis stille i luften i noen sekunder, med de røde øynene festet på ham.

Så slipper skapningen tauet.

Lar ham falle.

Elis lander hardt. Brystkassen slår mot en stein. Han mister pusten, synes han hører lyden av ribbeina som knekker. Men han har i det minste ikke landet på det knuste glasset.

Nick ligger bare noen meter fra ham. Elis krabber bort dit og tenner hodelykten. Innser allerede før han rører ved den myke kroppen at vennen er død.

Ansiktet til Nick er kritthvitt, øynene buler, tungen henger halvt avbitt mellom de krampaktig sammenklemte kjevene og har dekket haken med blod.

Magen til Elis snører seg sammen, men han har ikke tid til å spy.

Ikke hvis han vil overleve.

Han hører allerede skritt der oppe. Hvordan vesenet labber mot gangbroen for å komme seg ned i fabrikk. For å finne ham og fullføre jobben.

Elis karer seg opp og tvinger kroppen i bevegelse. Det verker i anklene, men til hans overraskelse bærer de ham likevel.

Verre er det med brystkassen. Hvert åndedrag skjærer i lungene. Men hjertet pumper vilt. Driver adrenalinet rundt i kroppen, og det får den til å fungere på tross av smertene.

Lyset fra hodelykten pisker gjennom mørket da han stormer mot gjerdet. Han hører smellet da fabrikkdøren blir slengt opp på vidt gap. Deretter skritt over grusen.

Han snur seg ikke. Styrter bare så fort han kan mot buskaset. Kaster seg inn i det, krabber på alle fire mot viltrenna. Skarpe torner klorer ham i ansiktet, stikker ham i knærne og albue.

Lyskjeglen finner viltrenna. Han presser magen mot bakken og begynner å åle seg under gjerdet.

Bak seg hører han det knekke i kvister, sammen med en dyp knurring, som fra et dyr. Elis åler seg så fort han kan.

Renna er altfor trang for skapningen, han kan klare det.

Han er nesten igjennom da en av ståltrådende hekter seg fast i buksene hans.

Han ruller seg over på ryggen, tar hendene til hjelp og drar og rykker i beinet. Den skarpe ståltråden graver seg gjennom stoffet og inn i huden.

Knurringen kommer nærmere, blir til en kjempemessig silhuett med lysende røde øyne rett på den andre siden av gjerdet.

Hjertet hamrer vilt i Elis. Han gjør et siste rykk i beinet. Ståltråden tar med seg et stykke kjøtt og hud før den slipper taket, men Elis kjenner det knapt. Han er igjennom, skapningen står fast på den andre siden.

Elis vrir seg over på magen og prøver å stable seg opp.

Den ene foten finner feste.

Akkurat idet han skal legge på sprang, griper noe tak rundt ankelen hans.

Rykket ham over ende med slik kraft at hodelykten fyker av hodet på ham og lander på bakken.

Han borer fingrene desperat ned i det myke underlaget for å holde seg igjen, prøver å sparke med den frie foten.

Skriker så det skjærer i lungene.

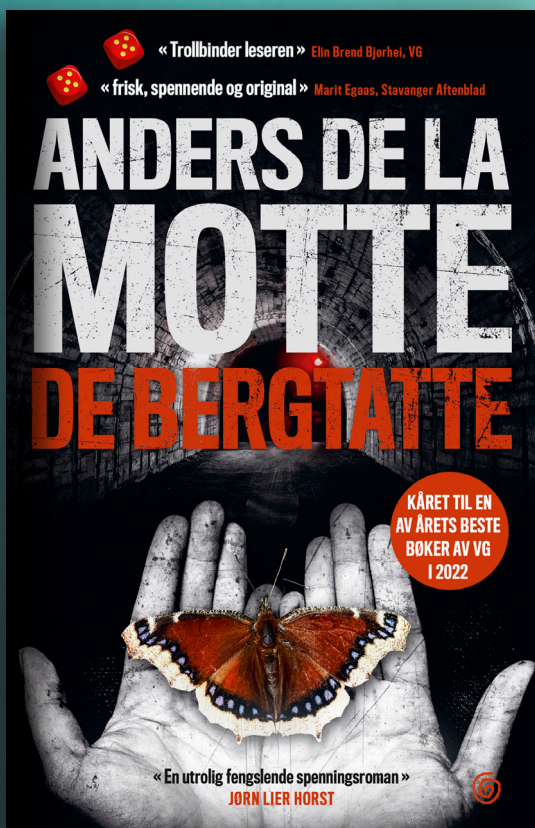
Men det er nytteløst.

Vesenet drar ham tilbake under gjerdet.

Bort fra lyskjeglen.

Og inn i mørket.

SAGT OM FØRSTE BOK I SERIEN

«Trollbinder leseren»

ELIN BREND BJØRHEI, VG

«frisk, spennende og original»

MARIT EGAAS, STAVANGER AFTENBLAD

«En utrolig fengslende spenningsroman»

JØRN LIER HORST

«Vilt fengende»

ASBJØRN SLETTEMARK

ANDERS DE LA MOTTE er tidligere politi, og sikkerhetssjef i et av verdens største IT-selskap. Han har utgitt 12 kritikerroste kriminalromaner, og er en av Sveriges mestselgende krimforfattere. I Norge er han særlig kjent for Årstidskvartetten; *Sensommer*, *Høstdåd*, *Vinterild* og *Våroffer*, og har stor suksess med sin nye krimserie om Avdelingen for fortapte sjeler, som startet med *De bergtatte*.